

Мене звати Марина, мені 30 років, і я живу у Львові.

Коли мій чоловік пішов на війну, я зробила для нього традиційний український оберег на удачу. Я займаюся традиційною українською вишивкою.

Мій чоловік зробив мені пропозицію на відстані, з передової. Він був за 1000 кілометрів від мене. Ми не бачилися вісім місяців, перш ніж він нарешті повернувся додому.

Наступного дня ми одружилися.

На весіллі я була в традиційному вбранні з вишивкою. Він був у своїй формі. Ми не влаштовували весільного святкування і не запрошували гостей того дня. Найкращий друг мого чоловіка мав бути нашим дружною, але його вбили того самого дня, коли мій чоловік зробив мені пропозицію.

Коли ми вийшли з РАЦСу, опинилися у дворі, де включили на телефоні одну з улюблених пісень. Це була наша маленька версія весільного танцю.

Мій чоловік був удома всього чотири дні, і весь цей час ми присвятили одне одному. Через дев'ять місяців у нас народився син. Тесей – це благословення. Зараз йому чотири місяці. Коли мій чоловік далеко, я постійно повторюю, що маю з собою маленьку частинку його тут, удома.

Багато пар одружуються під час війни, тому що їм потрібно жити швидко.

Для мене це інакше.

Я вважаю, що зобов'язання та відповідальність у шлюбу у воєнний час більші, ніж у мирний. Як дружина, я відповідаю за цю людину, що б не сталося. Якщо мій чоловік буде поранений чи щось інше трапиться з ним, це стане і моєю долею. Він може повернутися з ПТСР. Як би там не було, я маю прийняти його таким, яким він стане. Це дуже серйозне рішення.

Найважче — бачити, як мій чоловік прощається зі своїм сином. І коли ми говоримо телефоном, чоловік питає: як пахне наш син?

...Будь ласка, розкажи мені, як пахне Тесей.